

Professor Johan Albin Dalén (1866–1940) var en av de mest framstående svenska ögonläkarna under det tidiga 1900-talet och innehade professuren i oftalmiatrik vid Karolinska Institutet mellan 1910 och 1931.

Han var bror till Nobelpristagaren Gustaf Dalén, men gjorde själv ett betydande avtryck inom svensk medicin och ögonsjukvård.

Efter medicinska studier i Lund och Stockholm disputerade Dalén 1897 och blev samma år docent i oftalmiatrik vid Karolinska Institutet. Efter några år i Lund återvände han till Stockholm, där han kallades till professuren vid Karolinska Institutet 1910. Han kom att leda ämnets utveckling under en period då den moderna svenska oftalmologin formades.

Daléns forskning omfattade bland annat hornhinn sjukdomar, synnervssjukdomar, glaukom och katarakt. Han publicerade ett stort antal vetenskapliga arbeten och var en av redaktörerna för den inflytelserika Nordisk lärobok i oftalmiatrik från 1923, som under lång tid var ett standardverk för nordiska ögonläkare.

Utöver sin forskning hade Dalén en viktig nationell roll inom svensk sjukvård. Han var ledamot av Medicinalstyrelsens vetenskapliga råd och från 1911 även medlem av Karolinska Institutets Nobelkommitté, vilket vittnar om det stora anseende han åtnjöt inom medicinsk vetenskap.

Albin Dalén tillhör den generation ögonläkare som etablerade Karolinska Institutet som ett ledande centrum för oftalmologisk utbildning och forskning. Genom sitt vetenskapliga arbete, sitt pedagogiska engagemang och sitt akademiska ledarskap lade han en viktig grund för de professorer som senare kom att utveckla svensk ögonsjukvård vidare under 1900-talet.